

1. Ma - tka plá - če, ru - ce spí - ná: „Ach, můj Bo - že roz - mi - lý!“

V ža - lu vi - dí své - ho Sy na, jak jej na kříž při - bi - li. V té - to do - bě

pl - né bo - lu chce tu bý - ti s Je - ži - šem, rá - ny je - ho ne - se spo - lu

ve svém sr - dci ma - teř - ském. Pro bo - le - sti, pro ža - lo - sti sr - dce své - ho

či - sté - ho, od - pust' nám, jichž ne - pra - vo - sti ten meč vbodly do ně - ho.

2. Ke kříži teď pozdvihuje
oči pláčem zkalené,
s mečem v srdci pozoruje
nohy, ruce zraněné;
ruce, které líbávala,
které vždy jen žehnaly,
nohy, které vídávala,
k ubohým jak spěchaly.
Pro bolesti . . .

3. Synáčka, jež s pečlivostí
po Siónu hledala,
teď jí navždy s ukrutností
Kalvárie odňala.
Zde na kříži dokonává
její lidská naděje,
svou krev její dítě dává
do poslední krůpěje.
Pro bolesti . . .

4. Potom z dřeva kříže sňali
tělo svaté k pohřbení,
matce syna na klín dali
k poslednímu loučení:
Kde je krása těla tvého,
kde jas svatých tváří tvých?
Kam se božská jiskra děla
a zář očí nebeských?
Pro bolesti . . .

5. S Marií chceme naříkati
nad našimi vinami
a s ní chceme k Bohu lkáti:
Ach, smiluj se nad námi!
Kéž bychom se z hříchu káli
a pak s Matkou bolestnou
došli v nebi věčné chvály
za věrnost a lásku svou.
Pro bolesti . . .

